

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Jeg hører i natten den vuggende

Citation: Drachmann, Holger: "Jeg hører i natten den vuggende", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55287/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og saa' de mange i Støvet? —
 Jeg kommer, jeg giver mig i din Vold,
 Bedende rækker jeg efter dit Skød.
 Men hvi er din Haand saa isnende kold?

Du er død, Venezia, død!

Og bag mig, over den mørke Kanal,
 Som aldrig varmes af Solens Lue,
 Aldrig er Spejl for Maanens Oval,
 Svæver i Luften en Bue.
 Den krummer sig ud som en Kæmpearms,
 Den bærer, som i en hængende Karm,
 Fra Dogens Vindue til Fængslets Tag,
 Hvad er det? — En Sarkofag?

Døden nær Dogen! Jeg tvivler ej mer.
 Det er „Sukkenes Bro“, jeg ser.

Jeg hører i Natten den vuggende.

Jeg hører i Natten den vuggende
 Lyd af Venezias Vand;
 Det kommer hid over
 Med klagende Vover,
 Som nærme sig, langsomt dukkende
 Under den buede Bro.
 De komme som smaabitte Dværge
 Fra Marmorpaladsernes Bjerge
 i Rader paa to og to.
 De bære en Byrde, de synge en Sang,
 En Ligbegængelse er deres Gang;
 Stemmerne slaa mig i Møde:
 Snehvide, Snehvide, Du døde!

Jeg øjner i Natten det blændende
 Syn af et hvidklædt Barn
 Med voksblege Kinder,
 Som drager, som minder,
 Som gør, at min Pande bli'r brændende,
 Gør, at mit Hjerte bli'r Is.
 Det rolige Strøg over Øjet,
 Og Hænderne sammenføjet
 Om Brystet paa barnlig Vis.